

Hoofdstuk 1

Het onmogelijke doen

Pang!

Het geluid van het startpistool weerklonk door het Colombes Stadion vlak bij Parijs. De finale van de 400 meter was begonnen. Eric Liddell schoot vooruit. De punten van zijn zwarte leren loopschoenen hadden goede grip op het geëffende oppervlak van de sintelbaan. Bij elke stap vlogen grijze stofwolkjes onder zijn schoenen vandaan.

Eric rende op de buitenste baan, de slechtste om op te lopen. Naast hem rende de Amerikaan Horatio Fitch, de favoriet om de gouden medaille te winnen. Voor deze afstand had Fitch tijdens zijn kwalificatieronde voor de finale een nieuw wereldrecord weten te vestigen. Naast Fitch liep Joseph Imbach, een Zwitserse hardloper die tijdens zijn kwalificatieronde ook een wereldrecord had gehaald. Iedereen verwachtte dat de strijd om het goud zich tussen deze twee mannen zou afspelen. Vol verwachting stond de juichende menigte op van haar plaats.

Maar toen de groep hardlopers over het rechte stuk vanaf de startlijn terugrende, had Eric Liddell de leiding. Terwijl de renners de bocht omgingen en de markering van de 200 meter passeerden, exact halverwege de ronde, had Eric de eerste helft afgelegd in de verbazingwekkend snelle tijd van 22,2 seconden.

Eric hoorde de voeten van de hardlopers achter zich hard op de sintelbaan neerkomen, terwijl ze zich inspanden om

hem in te halen. De menigte keek toe hoe Guy Butler, de andere Britse hardloper in deze wedstrijd, drie meter achter Eric liep. Horatio Fitch begon snel in te lopen, maar zonder achterom te kijken en daardoor tijd te verliezen, gooide Eric al zijn inspanningen in de strijd om het goud.

Toen de menigte besepte dat Eric Liddell niet terugviel naar de derde of vierde plaats, zoals verwacht, werd die vreemd genoeg stil, te verbaasd om te juichen. Degenen die iets afwisten van hardlooptechnieken schudden slechts hun hoofd. Een hardloper kan niet de gehele 400 meter van de wedstrijd sprinten. Voor hen was het duidelijk: Eric Liddell was een hardloper voor de 100 meter die geen flauw idee had wat een wedstrijd van 400 meter inhield. Een hardloper die vanaf het begin een sprint trekt alsof hij de 100 meter loopt, verbruikt al zijn energie en houdt niets over voor de eindspurt. De menigte wachtte zwijgend af totdat Eric zou terugvallen.

Op het moment dat Eric de bocht om was gerend, was Horatio Fitch tot twee meter achter hem ingelopen en wilde hij de leiding gaan nemen. Eric merkte dat hij dicht achter hem liep. Omdat de menigte dacht dat Fitch Eric nu wel zou gaan inhalen, barstte die weer uit in vreugdekreten.

Net toen iedereen dacht dat Horatio Fitch Eric zou inhalen, ging er echter een zucht door de menigte. Dit was niet waar! Dit kon niet! Niemand had ooit zo de 400 meter gelopen. Maar het was wél waar. Net toen de menigte zeker wist dat hij zou terugvallen, gooide Eric zijn hoofd in zijn nek en begon hij met zijn armen te zwaaien als een drenkeling. Zo nam hij ineens een geweldige spurt en liet Horatio Fitch achter zich. In plaats van langzamer te gaan rennen, liep Eric de tweede helft van de wedstrijd juist harder dan de eerste helft. De menigte stond paf en barstte daarna uit

in gejuich voor Eric. Velen zwaaiden driftig naar hem met Britse vlaggetjes.

Toen hij het eind van het rechte stuk had bereikt, wierp Eric zich maar liefst vijf meter vóór Horatio Fitch over de finish! Hij rende nog een paar stappen door om af te remmen en viel toen in de armen van zijn Britse coach. Terwijl hij met zijn rug op de baan lag, vulde Eric zijn longen zo snel en diep als hij kon met lucht.

Een donderend applaus barstte los in het hele stadion. Het geluid was oorverdovend. Later werd bericht dat het gejuich in heel Parijs te horen was geweest. Eric Liddell had het onmogelijke verricht en het publiek had aanschouwd hoe hij dat had gedaan. Nu wilden de mensen hun stem verheffen en het winnen van de wedstrijd met hem vieren.

Na een aantal minuten stierf het geluid pas voldoende weg om de officiële berichtgeving te kunnen horen dat Eric niet alleen de wedstrijd had gewonnen, maar ook een nieuw wereldrecord had gevestigd. Eric Liddell had het oude record met twee tiende van een seconde verbeterd. Opnieuw barstte de menigte uit in luid gejuich.